



Živel, Primorski dnevnik!

@direktni: Aljoša, Damir, Daniel, Franz, Gabriel, Helena, Ines, Johanna, Julijan, Leo, Martin, Martina, Sanja, Svetlana in Veronica

petek, 15. maja 2020 | št. 20 | leto II

mladi@primorski.eu

Na drugi strani ekrana

Od pusta dalje so bila vsa šolska poslopja v Furlaniji - Julijski krajini zaprta. Kako so se šole prilagodile posebnim razmeram? O tem smo se pogovorili s Sandro Poljšak, učiteljico na osnovni šoli Alberta Sirka v Križu, Tino Kralj, profesorico na srednji šoli Srečka Kosovele na Opčinah, in profesorico Maruško Guštin, ki uči na liceju Franceta Prešerna v Trstu.

Kako ste prilagodili pouk in domače naloge v tej izredni situaciji?

S.P.: Na začetku je bilo tako, da smo se učiteljice srečale na šoli in smo vsakemu učencu pripravile kupček zvezkov in navodila za delo. Mislile smo, da se bomo čez en teden vsi vrnili v šolo, ampak ni bilo tako. Šolo so zaprli in učencem smo začeli pošiljati naloge po elektronski pošti. In nismo imeli težav, po pravici povedano. Potem smo v aprilu začeli uporabljati platformo Google Classroom.

T.K.: Na začetku, ko so komaj zaprli šole, sem enkrat tedensko nalagala naloge in raznovrstno gradivo, kot so sheme ali miselni vzorci, video in avdioposnetki, na platformo Classroom, da je bila snov učencem jasnejša. Učne ure sem različno prilagodila za vsak razred: prvi in večkrat tudi drugi letnik, na primer, razdelim na skupine, tako da ko ena skupina sledi pouku, druga piše nalogo ali pa je prosta. Med učno uro jim dovolim tudi krajšo pavzo, da si oddahnejo, in ob koncu ure večkrat izkoristim priložnost, da z njimi malo poklepetam, ker sem opazila, da dijaki pogrešajo osebne stike.

M.G.: Nove okoliščine so me, seveda, presenetile. Na začetku sem mislila, da bo to trajalo malo časa. Ko pa sem spo-

znala, da ne bo hitro konec teh razmer, sem vzela vajeti kar v svoje roke in poklicala dijake. Moram priznati, da sem bila v skrbeh, ali bom kos novemu izzivu. Govoriti preko računalnika mi je bilo na začetku nenavadno, a sem se sčasoma privadila tudi takemu načinu poučevanja.

Mislite, da se bodo nekatere spremembe, ki so se zdaj uveljavile pri pouku, ohranile tudi potem, ko se bomo vrnili v šolo?

S.P.: Mislim, da ja. Predvsem v primerih, ko otroci zbolijo zaradi gripe ali so odsotni več dni, je dobro, da jim lahko pošljemo naloge po spletu. Seveda pa je stik z njimi boljši v šoli.

T.K.: Vsaka sprememba s sabo vedno prinese kaj pozitivnega. Mislim, da bom po potrebi še naprej nalagala gradivo in naloge na Classroom, saj je tak sistem nalaganja nalog bolj praktičen. Še naprej bi rada sestavljala kvize v zvezi s predelano snovjo, ker dijaki tako preizkušajo svoje znanje na bolj interaktiven način. Učenci so v tej izredni situaciji izboljšali svoje računalniške veščine in tudi to bom gotovo izkoristila.

M.G.: Ja, tudi v takih okoliščinah lahko najdemo pozitivne plati. S takim načinom izobraževanja smo se vsi nekaj naučili, tako profesorji kot učenci: nadgradili smo svoje računalniško znanje in spoznali možnosti, ki nam jih nudi. Ko se bomo vrnili v razred, bom tudi svojim novim razredom predstavila Google Classroom. Mislim, da je to najboljša aplikacija za take razmere, saj je zelo uporabna in enostavna.

Ali mislite, da je za dijake (in za vas) težje slediti pouku na računalniku kot v razredu?

S.P.: Ja, absolutno, veliko težje je in tudi bolj utrudljivo. Učenci se vsekakor trudijo. Drugače je učna ura pripravljena tako, da kaj preberejo ali pa se kaj pogovorimo, težko pa je napredovati z učnim načrtom.

T.K.: Seveda je za dijake težje slediti, ker v takih razmerah ni enostavno obdržati pozornost dalj časa. Tudi za nas profesorje je zahtevnejše pripravljati in izpeljati učne ure preko računalnika. Pojavlja se tudi veliko praktičnih težav: slaba internetna povezava, (ne)delovanje kamere in mikrofona itd. Ne bom pozabila izjave učenca med prvo učno uro na daljavo: »Profesorica, nikoli si ne bi mislil, da bom pogrešal šolo«.

M.G.: Po mojem mnenju, je dijakom lažje slediti po spletu, saj se ne morejo pogovarjati med sabo in so prisiljeni bolj zbrano slediti pouku. Pomanjkljivost je le v tem, da se je tako z dijaki težje pogovarjati in razpravljati. V razredu je lažje spremljati, ali dijaki pozornost sledijo, medtem ko je to na spletu težje opaziti.

Kaj boste najprej naredili, ko se vrnete v šolo?

S.P.: Če bo dovoljeno, bom vse svoje učence objela, ker jih pogrešam.

T.K.: Po pravici rečeno, ne vem. Če pa si poskusim predstaviti tisti dan, mislim, da bom uživala v tem, da bom lahko spet videla svoje kolege in učence v živo. Ti me že sprašujejo, ali bomo vseeno šli na sladoled, kot je naša navada ob koncu šolskega leta.

M.G.: Dijake pogrešam in najbolj me razveseli, ko jih med poukom zagledam na ekranu, zato mislim, da jih bom objela, takoj ko se vrnem v šolo.



- bratovščina_črne_polo: Manny smo se vrnili!
- Sapobully4L: like chi è fatto di me ;)
- gallagh3r: #FrEeTraFFIK
- ilverobellofigo: cambackviolento!
- Licej_crispy_memes: we back too *igga
- Aisha_Romano: ne pozabi, da je moja vrnitev tista najbolj udarna
- Zio_Feltrone: un ritorno col botto #abomba
- pd.primorski: vse najboljše si želim!
- maj'nca_2k20: jajajajajajajaja mlajev tiskalnik iti brrrrrrrr
- gov.si: hhahahaha NUK-printer spet iti brrrrrrrrrr
- tiskarski_škrt_uradno: dovolj s tiskanjem, dr'gač vas zadavim
- jože.plečnik: p*čka ti koro*

Vse najboljše, Primorski dnevnik!

Vsredo je Primorski dnevnik praznoval svoj rojstni dan. Zato smo se pri @Direktu, mladinski rubriki Primorskega dnevnika, odločili, da preverimo vaše znanje o osrednjem časniku Slovencev v Italiji. Moramo priznati, da ste nas tokrat res presenetili: nikakor nismo pričakovali takšnega odziva na naš vprašalnik na Instagramu.

Pa poglejmo, kako ste se izkazali. 13. maja 1945 je izšla prva številka Primorskega dnevnika, tedanjega glasila Osvobodilne fronte slovenskega Primorja, kar pomeni, da letos Primorski dnevnik praznuje 75 let neprekinjenega izhajanja, kakor vas je večina pravilno odgovorila, ter 22.876 objavljenih števil. Primorski dnevnik je seveda naslednik Partizanskega dnevnika, ki je bil edini partizanski dnevnik v zaslužnji Evropi. Tiskali so ga od 18. septembra 1944 do 1. maja 1945 v ilegalni tiskarni Slovenija v Vojskem, nato pa do 7. maja 1945 v osvobojenem Trstu. Tiskarna je odlično ohranjena in ogled je mogoče še danes (ob priliki in odprtju meje priporočamo izlet). Slovenski narod, za katerega je glasovalo 19 bralcev, je bil prvi slovenski



dnevnik in vodilno slovensko liberalno glasilo, Slovenka, za katero vas je glasovalo 7, pa je bila prva slovenska ženska revija, ki je izhajala kot priloga tržaškega političnega časnika Edinost, urednica pa je bila Marica Nadlišek Bartol, Svetoivančanka in mati pisatelja Vladimirja Bartola.

Tretje vprašanje je poizvedovalo o fotoreporterju, ki je dolga leta sodeloval s Primorskim dnevnikom. To je seveda naš Mario Magajna, ki ste mu namenili kar 114 glasov. Med dolgo kariero je ovekovečil najrazličnejše prizore: od prihoda partizanov v Trst do številnih prireditev in dogodkov, ki so zaznamovali našo tržaško in goriško zamejsko stvarnost. Robert Capa, ki ste mu namenili 10 glasov, je bil eden izmed najznamenitejših fotoreporterjev v svetovnem merilu, bil je med ustanovitelji fotografske agencije Magnum,

v objektiv pa je ujel celo izkrcanje zaveznikov v Normandiji. Edi Šelhaus, ki je zbral 22 glasov, pa je sicer deloval v Trstu in je bil Magajnov sodelavec ter prijatelj, ni pa v tolikšni meri zaznamoval delovanja Primorskega dnevnika, kot ga je Mario.

Odgovor na zadnje vprašanje o lokaciji Primorskega dnevnika pa se glasi Trst in Gorica. Naš časopis je namreč namenjen in zastopa celotno zamejsko javnost, zaradi česar ima uredništvo v Gorici na Ulici Garibaldi in v Trstu na Ulici Montecchi pri Svetem Jakobu, kjer je nekoč delovala slovenska Ciril-Methodova šola.

Naš dnevnik in z njim naša mladinska rubrika tešita in bosta tudi v prihodnje tešila pričakovanja celotne zamejske mlade in manj mlade publike. Skratka, lahko le še vzklknemo: živel Primorski dnevnik!